కామ పిశాచం

టెంపోరావ్

పద్మ ఇంటిముందు వరండా మీద నిలబడింది. రోడ్డువైపు చూసింది. ఆ సమయంలో జనసంచారం లేదు. మరో సారి టైము చూసింది. మూడున్నర అయింది.

మూడింటికి రామూ యింటికొచ్చేసేవాడు. ఇవాళ యెందుకు రాలేదు? ఏదేనా పరీక్ష పెట్టారా? అడు కునేందుకు నర్సరీ స్కూలుకు వెళ్ళే పిల్లలకు పరీక్ష లేమిటి?

ఇంట్లో అల్లరిచేసే అవకాశం లేకుండా చేసేందుకు తలిదండ్రులు చిన్నపిల్లలను నర్సరీ స్కూళ్ళకు పంపేస్తూ వుంటారు. అక్కడకు వెళ్ళి వాళ్ళు నాలుగు ఇంగ్లీషు పాటలు నేర్చుకుని, యింట్లో వాటిని పదేపదే వల్లిస్తూ వుంటారు. ముద్దుగా పాడే ఆ పాటలు విని తలిదండ్రులు ఆనందిస్తారు. పద్మ ఆలోచిస్తూ రోడ్డుకేసి చూస్తోంది.

నర్సరీ స్కూలు సమీపంలోనే వుంది. అక్కడకు వెళ్ళి చూడ్డం మంచిదేమో! పద్మ లోపలకు వెళ్ళింది.

బయటకొచ్చి వీధి తలుపు మూసి తాళంవేసింది. మెల్లిగా దగ్గరలో వున్న స్కూలువైపు నడిచింది.

పిట్టగేటు తెర్చుకుని ఆమె లోపలకు వెళ్ళింది. స్కూలు కటకటాల తలుపు మూసివుంది. బయట తాళం వేసివుంది. అనేకమంది పిల్లలు వూచల కటువైపున వున్నారు. కొందరు ఏడుస్తున్నారు. కొందరు నిద్ర పోతున్నారు. మరికొందరు హాల్లో కూర్చుని బొమ్మలతో ఆడుకుంటున్నారు.

ఏడుస్తూన్న రామూ తల్లివైపు చూసి యింకా ఎక్కువగా ఏడ్వసాగాడు.

"మమ్మీ! మమ్మీ!" ఏడుస్తూ అర్చాడు రామూ.

"మిస్సమ్మలు ఎక్కడ?" అడిగిందామె.

"లంచ్‌కి వెళ్ళారు. లేరు" అన్నాడు మరో కుర్రాడు.

ఇలా పిల్లల్ని యింట్లో బెట్టి బయట తాళంవేసి ఇద్దరు మిస్సమ్మలూ ఎక్కడకు పోయారు? ఏడుస్తూన్న రామూను చూసి ఆమె బాధపడింది. తాళం తెరిస్తేగాని రామూ బయటకు రాలేదు.

"రామూ, నేనిప్పుడే వస్తాను, ఏడ్వకు!" అని ఆమె వేగంగా బయటకు వెళ్ళింది.

ఆ స్కూల్లో పనిచేసే ఒక పంతులమ్మ సమీపంలో నే నివశిస్తోంది. పద్మ వేగంగా అటువైపు వెళ్ళింది.

పాతకాలపు పెంకుటింటిముందు ఆమె ఆగింది. ముందు తలుపుమీద వేళ్ళతో తట్టింది.

యెవ్వరూ తలుపు తీయలేదు. తోయగానే తలుపు తెర్చుకుంది. ఆమె లోపలకు వెళ్ళింది. చిన్నహాలు. అక్కడ ఎవ్వరూ లేరు.

"మిస్సమ్మా!" పిల్చింది పద్మ.

జవాబు లేదు.

తలుపు యిలా తెరిచివుంచి మిస్సమ్మ ఎక్కడకుపోయి వుంటుంది?

పక్కనున్న మరో గదివైపు ఆమె అడుగులేసింది. పడగ్గది!

పైకిచూసి ఆమె భయంకరంగా అర్చింది. పైనున్న వుయ్యాల కొక్కికి కట్టిన తాడునుంచి మిస్సమ్మ వేళ్లాడు తోంది!

పద్మ బయటకు పరుగెత్తింది. రోడ్డుమీదకు చేరు కుంది. ఇరుగుపొరుగు స్త్రీలు ఆమె దగ్గరకొచ్చారు.

"ఏమైంది?"

"మిస్సమ్మ యింట్లోకి వెళ్ళి చూడండి!" అందామె.

పద్మ మెదడులో ఏడుస్తూన్న తన రాము మొహం మెదిలింది. తను వెళ్ళి తాళం తెర్చి వాడినీ, తతిమ్మా పిల్లల్నీ యిళ్ళకు చేర్చాలి!

కొందరు స్త్రీలు యింట్లోకి వెళ్ళారు. ఆలోచిస్తూ పద్మ వాళ్ళ వెనకనే వెళ్ళింది. హాల్లో వున్న చిన్న టేబులుమీద రెండు తాళంచెవులున్నాయి. స్కూలు తాళంచెవులు అవేనేమో! వాటిని తీసుకుని ఆమె బయటకు పరుగెత్తింది. వేగంగా స్కూలుముందుకు వెళ్ళింది. సులువుగా తాళాన్ని తెరిచి కటకటాల తలుపును పక్కకు తోసింది.

పిల్లలందరూ సంతోషంగా బయటకొచ్చారు. వాళ్ళ వైపు చూస్తూ ఆమె నిలబడింది. రాము తల్లి చెయ్యి పట్టుకుని పక్కనే ఉన్నాడు.

కటకటాల తలుపు మూసి ఆమె బయట తాళం వేసింది. రామూతో ఆమె నడవసాగింది. పిల్లలందరూ వెళుతున్నారు.

మిస్సమ్మ యింటిముందు చాలామంది స్త్రీలు నిలబడి ఉన్నారు. పద్మ లోపలకు వెళ్ళి, తాళంచెవులను టేబులు మీద పడేసి, రోడ్డుమీదకు చేరుకుంది.

"పోలీసు రిపోర్టు యిచ్చారా?" అడిగింది పద్మ.

"మా ఆయన వెళ్ళారు" అంది కామాక్షి.

కామాక్షి భర్త రైల్వేలో పనిచేసి రిటైరయ్యాడు. ఆర్థ్రైటిస్‌తో బాధపడుతున్నాడు. ఎక్కువ దూరం నడవలేడు. మొగాళ్ళెవరూ లేకపోవడంవలన, అందరూ ఆఫీసులకు పోవడంవలన కామాక్షి భర్త ఫోన్ చేయడానికి వెళ్ళవలసివచ్చింది.

"అంతదూరం ఆయన నడవగలరా?" అంది హేమలత.

"ఎమర్జన్సీగా, వెళ్ళక తప్పదు!" అంది రమ.

పద్మ తన కొడుకుతో యింటికి వెళ్ళిపోయింది. స్కూల్లో ఖైదీగా పడున్న తన బిడ్డకు మాల్టోవా ఇచ్చి కాస్సేపు పడుకోమనాలి.

ఇరుగుపొరుగువాళ్ళు మిస్సమ్మ యింటిముందు అలా నిలబడే ఉన్నారు.

"మన నగర్‌లో ఇంత ఘోరం జరుగుతుందని నేను కలలో కూడా అనుకోలేదు" అంది కామాక్షి.

"ఎవరు కలగన్నారా?" అంది హేమలత.

"ఆమె భర్తకు ఫోన్ చేసి చెప్పడం మంచిది" అంది రమ.

"అదంతా పోలీసులు చూసుకుంటారు. అతడి ఫోన్

నంబరు మనకు తెలియదుగా!" అంది కామాక్షి.

హేమలత ఏదో చెప్పబోయి ఆగింది.

"యేమిటి అనబోయావు?" అంది కామాక్షి.

"ఆమె భర్త యిల్లు విడిచి వెళుతోంటే నేను కిటికీ లోంచి చూశాను" అంది హేమలత.

"ఎన్నింటికి చూశావు?"

"ఒంటిగంట దాటాక. టైం సరిగ్గా తెలియదు!"

"పోలీసులకది నువ్వు చెప్పాలి!" అంది కామాక్షి.

"అడిగితే చెప్తాను. అనవసరంగా ఇందులో యిరుక్కుంటే ఆయన నా పళ్ళూడగొడ్తారు" అంది హేమలత.

"భర్తంటే ఎంత భయం!" అంది మంగమ్మ, అప్పుడే అక్కడికొచ్చి.

"మీ ఆయనలా మా వారు నే నేం చేసినా వూరుకోరు!" అంది హేమలత వ్యంగ్యంగా.

"నా భర్త పైకి అలా కనిపిస్తారు కాని ఆయనకు కోపంవస్తే యింటి కప్పు ఎగిరిపోతుంది" అంది మంగమ్మ.

మిస్సమ్మ యింటిముందు నిలబడి "పాల్!" అని పాలమ్మె ఆమె అర్చింది.

"పాలు తీసుకునే స్థితిలో మిస్సమ్మలేదు. వెళ్ళిపో!" అని కామాక్షి చెప్పింది.

2

అప్పుడే నిద్రనుంచి లేచి మూడు కప్పులు స్ట్రాంగ్ కాఫీ తాగి సిగరెట్ పీలుస్తూ సోఫాలో కూర్చున్నాను.

టైమ్ నాలుగున్నర అయింది. టెలిఫోన్ మ్రోగింది. వెళ్ళి రిసీవర్ని అందుకుని, "హలో!" అన్నాను.

"బ్రదర్, యిన్స్పెక్టర్ నాయర్!" అందో

బొంగురు కంఠం అటువైపునుంచి.

"వాట్ న్యూస్?"

"బోస్ నగర్‌లో ఎవరో పంతులమ్మ వురేసుకుని చచ్చిందట. అక్కడికి వస్తావా?"

"నాయర్ భాయ్ నువ్వు రమ్మంటే వస్తాను."

"నే నెప్పుడూ రమ్మంటూను."

"ఎక్కడకు రావాలో వివరంగా చెప్పు!"

"బోస్ నగర్, రాజా నగర్ ప్రక్కనుంది. ఆరో వీధి, నంబరు 7!"

"వస్తాను" అని రిసీవర్ పెట్టేశాను.

నా దగ్గరున్న సిటీ మాప్ చూశాను. బోస్ నగర్, అన్నా నగర్ సమీపంలో వుంది. అన్నా నగర్ నలు వైపులా చాలా నగర్లు వున్నాయి.

సూటూ, బూటూ ధరించి కిందకు వెళ్ళాను. డాడ్జి కారును శరవేగంగా బోస్‌నగర్ వైపు పోనిచ్చాను.

కారు పోతూండగా బోస్ నగర్ బోర్డు పెద్ద అక్షరాల్లో కనిపించింది. స్లోగా కారును పోనిచ్చాను. అన్నీ చిన్న బంగళాలు. మధ్యతరగతి కుటుంబాలు యిక్కడ నివశిస్తూ వుండాలి.

7వ స్ట్రీట్‌లో పోలీస్ జీప్ వెనకనే కారాపి దిగాను. వీధిలో అనేకమంది నిలబడి వున్నారు. అన్ని యిళ్ళూ కొత్తగా కట్టినవే. కాని పోలీస్ జీప్ ఆగిన ప్రాంతంలోని యిల్లు పాతగా కనిపిస్తోంది.

ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్ గబగబా వచ్చి నాతో కరచాలనం చేశాడు.

"రా బ్రదర్ లోపలకు వెళ్దాం" అన్నాడు నాయర్.

ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్‌తో లోపలకు వెళ్లాను. చిన్న

హాలు. హాలులో ఒక పాత కుర్చీ, చిన్న టేబులు వున్నాయి. పడగ్గదిలోకి వెళ్ళాము. లైట్ వెలుగుతోంది.

స్కిప్పింగ్ తాడు ఆమె మెడచుట్టూవుంది. తాడు రెండో కొస పైనున్న ఉయ్యాల కొక్కానికి కట్టబడి వుంది. ఎత్తుగా వున్న స్టూలు గదిలో పక్కగా పడుంది.

వేళ్ళాడుతున్న ఆమెవైపు పరీక్షగా చూశాను. కళ్ళు తెరిచే వున్నాయి కాని ఆమె చూపులో జీవంలేదు. ఆమె వయసు ఇరవై రెండు దాటివుండదు. పొడుగ్గా, సన్నగా వుంది. అందమైన ముఖం. మెళ్ళో గొలుసుంది. చెవులకు కమ్మలున్నాయి. ఎడంచేతికి చౌకబారు వాచ్ వుంది. నీలం గాజులు మెరుస్తున్నాయి.

మాసిపోయిన పావడా, జాకెట్ లో వుందామె. ఒంటిమీద గాయాలులేవు. మెడ వుబ్బినట్లు కనిపిస్తోంది.

గది నలువైపులా చూశాను. గోడవారగా వున్న చాపమీద చుట్టిన పరుపుంది. లైబ్రెరీనుంచి అద్దెకు తీసుకున్న పుస్తకాలు, పత్రికలు నేలమీద వున్నాయి.

చిన్న అద్దం గోడకున్న మేకుకి వెళ్ళాడుతోంది. చిన్న గది. ఒకే కిటికీ. కిటికీ తలుపులు మూసున్నాయి. కొన్ని గుడ్డలు పెద్ద ట్రంకు పెట్టెమీద కుప్పలా పడున్నాయి. ఆ పెట్టె పక్కనే మరో పెట్టె వుంది.

వెనక్కి తిరిగి వంటగదిలోకి వెళ్ళాను. చాలా చిన్న గది. వంటగది ప్రక్కనే లెట్రిన్ కమ్ బాత్ రూంవుంది.

వంటగదిలో రెండు కిరసిన్ స్టవ్ లు వున్నాయి. స్టెయిన్ లెస్ స్టీలు పాత్రలు, గరిటలు. వంటగదిలో కూర్చుని తినడం కష్టం. వాళ్ళు హాల్లో తింటూ వుంటారేమో!

వంటగదిలో గోడవారగా రెండు స్టీలు కంచా

లున్నాయి. పై కంచంలో ఎంగిలి మెతుకులు స్పష్టంగా అగుపిస్తున్నాయి.

రెండు కంచాలు. ఇద్దరు భోజనంచేసి వుండాలి. కంచాల్ని ఆమె కడగలేదు. ఎందువలన? ఆలోచిస్తూ హాల్లోకి నడిచాను.

టేబులుమీదున్న రెండు తాళంచెవులవైపు చూస్తూ, పక్కనున్న కుర్చీలో కూర్చున్నాను.

సిగరెట్ వెలిగించి ఆలోచిస్తున్నాను. ఇన్స్పెక్టర్ నాయర్ నాముందుకొచ్చాడు.

"ఆమె పేరు శాంత. సమీపంలో వున్న నర్సరీ స్కూల్లో ఆమె మిస్సమ్మగా పనిచేస్తోంది. భర్త పేరు రామ్మూర్తి. అతడు మెడికల్ రిప్రజెంటేటివ్ గా ఉన్నాడు. పొద్దుటే పోయి, రాత్రి వస్తాడట. వాళ్ళకు పిల్లలు లేరు" అన్నాడు యిన్స్పెక్టర్.

"నాయర్ భాయ్, భర్త ఏ కంపెనీలో పని చేస్తున్నాడో కనుక్కున్నావా?"

"రెక్స్ మెడికల్స్ కంపెనీ. అక్కడకు ఫోన్ చేయాలంటే యిక్కడనుంచి మైలు దూరం వెళ్ళాలి. ఈ నగర్ లో ఎవ్వరికీ ఫోన్ లేదు."

"డోంట్ బాదర్! చీకటిపడ్డాక అతనే రావచ్చు. స్కూల్లో ఎవరైనా వున్నారా?"

"స్కూలుకు తాళంవేసి వుందని మా కానిస్టేబులు కనుక్కున్నాడు."

"ఇవాళ శాంత స్కూలుకు వెళ్ళిందా?"

"ప్రస్తుతం ఏమీ తెలియదు. ఎవ్వరూ నోళ్ళు విప్పడంలేదు. ఒకే జవాబు యిస్తున్నారు. ఆమె భర్తను అడగమంటున్నారు. ఇందులో ఇరుక్కుంటామని అందరికీ

భయం" అన్నాడు నాయర్.

నవ్వుతూ కుర్చీలోంచి లేచాను. సిగరెట్‌ను మూలకు విసిరాను. టైమ్ చూశాను. ఆరుకావస్తోంది. గుమ్మందాటి బయటకు నడిచి రోడ్డుమీద తారాట్లాడుతున్న వాళ్ళ వైపు చూస్తూ వుండిపోయాను.

3

హాల్లోని లైట్లు వెలుగుతోంది. పడగ్గదిలోకి వెళ్ళి నేల మీద పడుకోబెట్టిన ఆమె శవంకేసి పరీక్షగా చూశాను. మెడమీదకు నా చూపు వెళ్ళింది. సందేహంలేదు, వురి మూలంగా ఆమె మరణించింది.

డాక్టర్ సుధాకర్ గదిలోకొచ్చి, నాకు నమస్కరించి తన పనిలో నిమగ్నుడయ్యాడు. నేనూ ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్ హాల్లోకి వెళ్లాం.

"బ్రదర్! మెడను పరిశీలించాక ఉరిపోసుకుని ఆత్మహత్య చేసుకుందని చెప్పొచ్చు. మొదట్లో ఇది హత్యేమో అనుకున్నాను" అన్నాడు నాయర్.

"నాయర్ భాయ్, నువ్వు ముందుకు దూకేస్తున్నావు!" అన్నాను నవ్వుతూ.

"ఏదేనా మిస్టరీ వుందంటావా?"

"చెప్పలేను. మనకు ప్రస్తుతం ఏమీ తెలియదు. ఆమె భర్తతో మనం మాట్లాడలేదు. అతడొచ్చాక, డాక్టర్ సుధాకర్ చెప్పింది విన్నాక మనం కొంతవరకు వూహించవచ్చు" అన్నాను.

ఇన్‌స్పెక్టర్ నాయర్ పడగ్గదిలోకి వెళ్ళాడు. కాస్సేపట్లో అతనూ, డాక్టర్ సుధాకర్ హాల్లోకి వచ్చారు. డాక్టర్ నా వైపు బాధతో చూశాడు.

"మిస్టర్ పరశురామ్, ఆమె రేప్ చేయబడింది.

తర్వాత మరణించింది. ఆత్మహత్య కావచ్చు! తనకు జరిగిన అపచారాన్ని భరించలేక వురిపోసుకుని ఆమె మరణించి వుండొచ్చు" అన్నాడు డాక్టర్ సుధాకర్.

"మరణ సమయాన్ని గురించి మీరు ఏం చెప్పగలరు?" ప్రశ్నించాడు నాయర్.

"ఆమె 2 గంటలలోపున మరణించి వుండాలి. పోస్టుమార్టమ్ అయ్యాక మరికొన్ని విషయాలు చెప్పగలను."

సిగరెట్ వెలిగించి బయటకు నడిచాను. రోడ్డు దీపాలు వెలుతున్నాయి. ఎదురుగా వున్న యింట్లోకి వెళ్లాను. పడక కుర్చీలో కూర్చున్న ఒక వృద్ధుడు నన్ను కూర్చోమన్నాడు.

"జవహర్‌లాలు నగర్ టెలిఫోన్ బూత్ దాకా నడిచి నేనే పోలీసు రిపోర్టు ఇచ్చాను, సార్. నా పేరు రవీంద్రన్. నా భార్య పేరు కామాక్షి" అన్నాడతను.

గుమ్మంలో నిలబడిన కామాక్షివైపు అతను చెయ్యి చూపించాడు.

రవీంద్రన్ వయస్సు డెబ్బయి వుంటుంది. పొట్టిగా కత్తిరించిన జుత్తు తెల్లగా సున్నంలా వుంది.

గది నలువైపులా చూశాను. వాళ్ళిద్దరూ తప్ప మరెవరూ ఇంట్లో వున్నట్లులేదు.

"మీకు పిల్లలు లేరా?" అడిగాను.

"ఇద్దరు కొడుకులు, ఆరుగురు కూతుళ్ళు. అందరికీ పెళ్ళిళ్ళయిపోయాయి. నా పెద్ద కొడుకు మస్కట్‌లో సివిలు ఇంజనీర్, రెండోవాడు దుబాయిలో వున్నాడు. రిటైరయ్యాక ఈ ఇల్లు కట్టించాను. మా ఆఖరి రోజులు గడిచిపోతున్నాయి."

"ఈ నగర్‌లో మీరు చాలా కాలంనుంచి వుం

టున్నారా?"

"పన్నెండేళ్ళు దాటింది సార్. నేనిక్కడికొచ్చేసరికి చుట్టుపక్కల యిళ్ళు లేవు. ఇప్పుడు చుట్టూ యిళ్ళు వచ్చేశాయి."

"ఎదురుగా వుండే రామ్మూర్తి, శాంత మీకు తెలుసా?"

"అతను యువకుడు సార్. పొద్దుటే తోలుపెట్టె పట్టుకుని వెళ్ళిపోతాడు. రాత్రి యింటికొస్తాడు. శాంత హుషారైన యువతి. ఇంట్లో వూరికే కూర్చోలేక పక్క నున్న నర్సరీ స్కూల్లో పనిచేస్తోంది."

"వాళ్ళు ఆ యింట్లో ఎంతకాలంనుంచి వుంటు న్నారు?"

"వాళ్ళు అక్కడికొచ్చి సంవత్సరం దాటింది. అంతకు ముందు తాంబరంలో వుండేవారని విన్నాను."

"వాళ్ళు దెబ్బలాడుకునేవారా?"

రవీంద్రన్ భార్యవంక చూశాడు.

"యింట్లో దెబ్బలాడుకునేవారేమో కాని వాళ్ళు యెప్పుడూ రోడ్డుమీద పడలేదు" అందామె.

కుర్చీలోంచి లేచాను. ఆమె వంక తీక్షణంగా చూశాను.

"మా పరిశోధనకు ఉపయోగపడేది ఏదైనా తెలిస్తే దాచకుండా చెప్పండి" అన్నాను.

"హేమలతను అడగండి!" అందామె.

"ఎవరామె?"

"ఆ యింటికి పక్కింట్లో వుంటోంది. ఆమె ఏదో చూశానంది."

ఆమెకు థాంక్స్ చెప్పి బయటకొచ్చాను. రోడ్డుదాటి

పక్కింట్లోకి ప్రవేశించాను.

ముందు హాల్లో లైటు వెలుగుతోంది. పెద్ద సోఫాలో ఒక స్త్రీ, మధ్య వయసులో వున్న పురుషుడు కూర్చుని వున్నారు. నన్ను చూసి వాళ్ళు లేచి నిలబడ్డారు.

"కూర్చోండి" అన్నాడతను.

సోఫాలో కూర్చున్నాను. గది అందంగా వుంది.

"నా పేరు మధుమూర్తి, ఈమె నా భార్య హేమలత. ఏం కావాలో చెప్పండి" అన్నాడతను.

"శాంత, రామ్మూర్తిలను గురించి మీకు తెలిసింది చెప్పండి" అన్నాను.

"అతడు చాలా హార్డు వర్కింగ్ మేన్, సార్. సెలవు రోజు కూడా అతడు పని చేస్తూ వుంటాడు" అన్నాడతను.

"శాంత చాలా మంచిది. అందరితోనూ కలిసి మెలిసి తిరిగేది. నవ్వుతూ మాట్లాడేది" అంది హేమలత.

"మీరేదో చూశారని విన్నాను!"

"ఆ కామాక్షి వాగిందన్నమాట!"

"భయపడకండి. ఏం చెప్పినా మీరు యిందులో యిరుక్కోరు!"

"నేను నిద్రలో వుండగా గేటు చప్పుడైంది. కిటికీ లోంచి బయటకు చూశాను. గొడుగు పట్టుకుని శాంత భర్త రోడ్డమ్మట వెళ్తున్నాడు."

"ఎన్నింటికి?"

"ఒంటిగంట దాటింది. టైము సరిగ్గా తెలియదు."

"రామ్మూర్తిని మీరు స్పష్టంగా చూశారా?"

ఆమె క్షణకాలం ఆలోచిస్తూ వుండిపోయింది.

“అతడి మొహం నాకు కనపడలేదు. నీలంరంగు పాంటు, చారల షర్టు వేసుకుని గొడుగుకింద ఎవరో నడుస్తున్నారు. అటువంటి దుస్తులు అతడు వేసుకోడం చాలాసార్లు చూశాను. అతడు రామ్మూర్తే అయి వుండాలని వూహించాను” అందామె.

“టైమ్ ఎంత అయివుంటుందో జ్ఞాపకం తెచ్చుకోండి.”

“ఒంటిగంటన్నర పైన కావచ్చు. తర్వాత నేను నిద్రలో మునిగిపోయాను.”

“పక్కింట్లోంచి యేమైనా కేకలు మీకు వినబడ్డాయా?”

“లేదండి.”

“మీరు ఎప్పుడు నిద్రనుంచి లేచారు?”

“ఎవరో భయంకరంగా అర్చారు. అది విని లేచి రోడ్డుమీదకు పరుగెత్తాను. అక్కడ కామాక్షి, ఆమె భర్త, రమాదేవి వున్నారు. లోపలకు వెళ్ళి మమ్మల్ని చూడమంది పద్మ.”

“పద్మ ఎవరు?”

“ఆమె పక్కవీధిలో వుంటోంది. ఆమె శాంత యింట్లోకి వెళ్ళి అరుస్తూ బయటకొచ్చింది.”

“ఆమె అక్కడికెందుకెళ్ళింది?”

“అది నాకేం తెలుసు? ఆమెనే అడగండి!”

“అడుగుతాను” అంటూ బయటకు నడిచాను.

ఇన్స్పెక్టర్ నాయర్ నావైపు పరుగెత్తుకొచ్చాడు.

“కమాన్ బ్రదర్, శాంత భర్త రామ్మూర్తి యిప్పుడే వచ్చాడు” అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్ నాయర్.

ఇద్దరం యింటివైపు వేగంగా వెళ్ళాం.

పడగ్గదిలో అడుగుబెట్టాను. రామ్మూర్తి భార్య శవం మీదపడి వెక్కి వెక్కి ఏరుస్తున్నాడు. ఆమె పక్కనే నేలమీద పడిపోయాడు.

అతడి కళ్ళు మూసుకుపోయాయి. అతడిలో కదలిక లేనట్టు అనిపించింది. డాక్టర్ సుధాకర్ అతడిని పరిశీలించి హాల్లోకి పరుగెత్తాడు. కాస్సేపట్లో వచ్చి అతడికి యింజక్షన్ ఇచ్చాడు.

"షాక్!" అన్నాడు డాక్టర్ సుధాకర్.

నేలమీద పడున్న రామ్మూర్తి వైపు పరీక్షగా చూశాను.

"ఇన్స్పెక్టర్, ఇతడిని పక్కవేసి హాల్లో పడుకో బెట్టడం మంచిది. ఓ గంటలో లేస్తాడు" అన్నాడు డాక్టర్ సుధాకర్.

ఇన్స్పెక్టర్ నాయర్ ఒక కాన్స్టేబుల్ కు సౌజ్ఞ చేశాడు. చాపమీద చుట్టిపడున్న పరుపును కాన్స్టేబుల్ విడదీశాడు. పరుపు దగ్గరగా వెళ్ళాను.

పరుపుమీద బ్రాసియర్, ఒక చీర వున్నాయి. వాటి వైపు ఆశ్చర్యంగా చూశాను. సెక్స్ వాంఛ తీర్చుకున్నాక యీ పరుపును ఎవరో చుట్టేసి చాపమీద పడేసివుండాలి!

పరుపును కాన్స్టేబులు హాల్లో వేశాడు. ఇద్దరు కాన్స్టేబుల్స్ రామ్మూర్తిని మోసుకెళ్ళి పరుపుమీద పడుకో బెట్టారు.

"నాయర్ భాయ్, అలా వెళ్ళి వస్తాను" అని బయటకు నడిచాను.

రెండు నిమిషాల్లో పద్మ వుండే యిల్లును కను

క్కున్నాను. తలుపు మూసివుంది. తట్టాను.

ఒకతను తలుపు తెర్చాడు. హాల్లోకి వెళ్ళాను. నేల మీద ఒక కుర్రాడు నిద్రబోతున్నాడు.

"కూర్చోండి!"

కుర్చీలో కూర్చుని అతడివైపు చూశాను.

"పద్మ వున్నారా?"

ఒక స్త్రీ హాల్లోకొచ్చింది. నావైపు సీరియస్‌గా చూసింది.

"ఆమె నా భార్య పద్మ" అన్నాడతను.

"మీరు ఇవాళ మిస్సమ్మ శాంత ఇంటికి వెళ్లారా?"

ఆమె మాట్లాడలేదు. మౌనంగా వుండిపోయింది.

"ఏమీ భయంలేదు, చెప్పండి."

"వెళ్ళాను."

"ఎందుకు వెళ్ళారు?"

"మా అబ్బాయి గామూ ఆ స్కూల్లో చదువుకుంటున్నాడు. మూడున్నర అయినా వాడు ఇంటికి రాలేదు. రోజూ మూడింటికి వచ్చేవాడు. వాడికోసం స్కూలుకు వెళ్ళాను. స్కూలు ముందున్న కటకటాల తలుపుకు తాళం వేసివుంది. అనేకమంది పిల్లలు ఖైదీల్లా లోపల కూర్చుని ఏడుస్తున్నారు. లంచవర్‌లో తాళం వేసి మిస్సమ్మ వెళ్ళిపోయిందన్నారు. అది విన్నాక నా వొళ్ళు మండింది. శాంత యింటికి వెళ్ళాను. ఆమెను తిట్టాలనుకున్నాను. కాని అప్పటికే ఆమె మరో లోకంలో వుంది. ఆ దృశ్యం చూసి భయంకరంగా అర్చాను. బయటకు పరుగెత్తాను."

"మీ రామూను ఎలా యింటికి తీసుకొచ్చారు?" అడిగాను.

"శాంత యింట్లో స్కూలు తాళంచెవుల కోసం వెతికాను. హాల్లో టేబులుమీద అవున్నాయి. వేగంగా వెళ్ళి తాళం తెర్చి పిల్లలందర్నీ బయటకు పంపేశాను. కటకటాల తలుపు మూసి తాళంవేసి రామూతోసహా శాంత ఇంటికి వెళ్ళాను. ఆ తాళంచెవులను టేబులుమీద వుంచేసి యింటికి వచ్చేశాను."

"పొద్దుట రామూను స్కూలుకు ఎవరు తీసుకెళ్ళారు?"

"పక్కింటి అబ్బాయితో కలిసి వాడే వెళ్ళాడు. స్కూలు దగ్గరని అక్కడ మా అబ్బాయిని చేర్చాం, సార్" అందామె.

"మూడున్నర ప్రాంతంలో మీరు వెళ్ళేసరికి శాంత యింట్లో మరెవరేనా వున్నారా?"

"లేరు, సార్. నేను సరిగ్గా చూడలేదు సార్."

"ఆ స్కూలుకి మిస్సమ్మలు ఎంతమంది వున్నారు?"

"ముగ్గురు. ఒకావిడ హెడ్‌మిస్ట్రెస్. ఎడ్మిషన్‌ల టైములో మాత్రం ఆమె రోజూ వస్తుంది. కమలా, శాంతా రోజూ స్కూలుకి వస్తారు."

"కమల ఎక్కడుంటోంది?"

"ఆమె విల్లివాకంనుంచి వస్తుంది, సార్. ఈ నగర్‌లో వుండడంలేదు."

"ఆ స్కూలు ఎంతకాలంనుంచి నడుస్తోంది?"

"గత సంవత్సరంలో వాళ్ళు స్కూలు తెర్చారు. ఎక్కువమంది విద్యార్థులు లేరు. ఈ నగర్‌లోని వాళ్ళే పిల్లల్ని అక్కడకు పంపుతూ వుంటారు" అందామె.

ఆమెకు థాంక్స్ చెప్పి మెల్లిగా శాంత యింటివైపు నడవసాగాను.

హాల్లోకి వెళ్ళాను. రామ్మూర్తి పరుపుమీద కూర్చుని

వున్నాడు. డాక్టర్ సుధాకర్ అతడిని పరీక్షించి నా వైపు తిరిగాడు.

"మిస్టర్ పరశురామ్, హీ యీస్ ఆల్ రైట్" అన్నాడు డాక్టర్.

రామ్మూర్తి వంక సూటిగా చూశాను. అతడి వయస్సు యిరవై ఎనిమిదేళ్ళు వుంటుంది. పొడుగ్గా, సన్నగా వున్నాడతను.

"మీరు పొద్దుట ఆఫీసుకు ఎన్నింటికి వెళ్ళారు?"

"యేడింటికి" అన్నాడతను.

ఇన్స్పెక్టర్ నాయర్, డాక్టర్ సుధాకర్ నా ప్రక్కనే వున్నారు.

"లంచ్ కి యింటికొచ్చారా?"

"లంచ్ కి నేను ఎప్పుడూ రాను. అరడజన్ చపాతీలు పాక్ చేసి శాంత నాకిచ్చింది. నేను వెళ్ళిపోయాను."

"ఒంటిగంట నుండి మూడుదాకా మీరు యెక్కడున్నారు?"

"ఒంటి గంటకు డాక్టర్ సీతారామన్ తో మాట్లాడి బయటకొచ్చాను. ఆయన కాంపౌండులో ఒక చెట్టుకింద కూర్చుని చపాతీలు తిని, బాటిల్లోని నీళ్ళు తాగాను. రెండు సిగరెట్లు కాల్చి మళ్ళా నా పనిమీద వెళ్ళాను."

"ఆ టైమ్లో డాక్టర్లు మీకు దొరకరుగా?"

"అవును సార్. అటువంటి సమయాల్లో మందుల షాపుకు వెళ్ళి ఆర్డర్లు బుక్ చేస్తూ వుంటాను" అన్నాడు రామ్మూర్తి.

"మీ పెళ్ళయి ఎంతకాలమైంది?"

"మూడేళ్ళయింది."

"పిల్లలు లేరా?"

"పెళ్ళయిన ఐదేళ్ళదాకా పిల్లలు వుండకూడదని మేం నిశ్చయించుకున్నాం. ఆమె జాగ్రత్తపడేది."

సిగరెట్ వెలిగించి పొగ వదుల్తూ అతడివంక సూటిగా చూశాను.

"మిస్టర్ రామ్మూర్తీ, మీరు ఇంటికి వచ్చి బయటకు గొడుగేసుకొని పోతూంటే ఒకామె చూసింది" అని అతడివంక చూశాను.

రామ్మూర్తి జంకలేదు. నా వైపు అదోలా చూశాడు.

"ఆ చూసిన వాళ్ళను ఇక్కడకు రమ్మనండి! నేను ఎప్పుడూ గొడుగు వాడను. గొడుగు కిందవున్న మనిషిని పోల్చడం కష్టం. ఆమె పొరబడి వుంటుంది!"

"మీ భార్యకు ఎవరేనా శత్రువులు వున్నారా?"

"శత్రువులు లేరుకాని మనోహర్ అనే అతడికి నా భార్య అంటే చాలా ఇష్టం. ఆమెను పెళ్ళాడాలని అతడనుకున్నాడు. కాని అది జరగలేదు."

"అతడు ఎక్కడుంటున్నాడు?"

"నెల్లూరులో వుంటున్నాడు. అప్పుడప్పుడు ఇక్కడకు వస్తూ వుంటాడు."

"అతడిని గురించి మీ భార్య మీకంతా చెప్పిందా?"

"అంతా చెప్పింది. మనోహర్ కూడా మంచివాడు. ఈ మధ్యనే అతడికి పెళ్ళయింది."

"ఇవాళ మనోహర్ యిక్కడకు వచ్చాడేమో!"

"నేను లేని సమయంలో అతడు ఇక్కడకు రాడు."

"అతడు స్కూలుకు వెళ్ళాడేమో!"

"వస్తే అక్కడనుంచి అలాగే వెళ్ళిపోతాడు. శాంత ఒంటరిగా వున్నపుడు ఇక్కడకు రాడు."

"మనోహర్ మీద మీకు బాగా నమ్మకం కుదిరింది!"

"నేనెవర్నీ అనవసరంగా అనుమానించను, సార్. నా భార్యకు నేనంటే ఎంతో ప్రేమ. ఆమె పురోసుకుని ఆత్మహత్య చేసుకుందంటే నేను నమ్మను. ఎక్కడో ఏదో కుట్ర జరిగివుండాలి! ఏం జరిగిందో వూహాతీతంగా వుంది!"

మధ్య వయసులో వున్న ఒకతను వేగంగా హాల్లోకొచ్చాడు. అతడి చేతిలో వున్న నీలం పాంటునూ, చారల షర్టునూ చూసి నేను ఆశ్చర్యపోయాను.

"ఇవి మీవా సార్?" అడిగాడతను రామ్మూర్తివంక చూస్తూ.

"నావే! ఇవి మీకెక్కడ దొరికాయి?"

"ఆఫీసునుంచి యింటికి వెళుతున్నాను. రోడ్డువారగా జిల్లేడు చెట్లపక్కన యివి పడున్నాయి. ఎవరో దొంగ భయపడి అక్కడ పారేసి వుంటాడని పట్టుకొచ్చాను. ఇంటింటికీ వెళ్ళి అడుగుతూ యిలా వచ్చాను" అన్నాడతను.

అతడివైపు చూశాను.

"మీ పేరు?"

"నాగరాజన్, సార్."

"ఇవి ఎక్కడ దొరికాయి?"

"ఈ నగర్ చివర, టార్చిలాంతిలో వాటిని నేను చూశాను. ఇక్కడ దొంగతనాలు జరుగుతూ వుంటాయి, సార్. ఆరేసుకున్న గుడ్డల్ని ఎత్తుకుపోతూ వుంటారు. ఒకోసారి భయపడి వాటిని ఎక్కడో పారేసి దొంగలు వుడాయిస్తారు."

నాగరాజన్ వెళ్ళిపోయాడు. నేలమీద పడున్న

దుస్తుల వంక చూశాను. ఈ దుస్తుల్లోనే ఆ వ్యక్తి వెళ్తూంటే హేమలత కిటికీలోంచి చూసింది. ఈ దుస్తులు రామ్మూర్తివి కాని వాటిని మరెవరో ధరించి గొడుగు కింద నడుస్తూ వెళ్ళారు. ఎవరతను? మనోహరా? అతడు కాకపోతే మరెవరు?

రామ్మూర్తిని అనుమానించాలా? అతడు తనముందు నటిస్తున్నాడా? భార్య రహస్యం ఏదో తెలుసుకుని ఆమెను యీవిధంగా అతడు తుదముట్టించాడా?

ఆలోచనల్తో బుర్ర వేడెక్కుతోంది. సిగరెట్ వెలిగించి బయటకు వెళుతూంటే టేబులుమీదున్న రెండు తాళం చెవుల గుత్తి కనపడింది. దాన్ని తీసుకుని బయటకు వెళ్ళాను.

వీధిలోని లైట్లు వెలుగుతున్నాయి. చల్లటి గాలి వీస్తోంది. ఇంటిముందు యిద్దరు కానిస్టేబుల్సు మాత్రం పచార్లు చేస్తున్నారు.

రోడ్డుమీద ప్రజలు లేరు. పొగ పీల్చి వదుల్తూ స్కూలు వైపు అడుగులేశాను. స్కూల్లో ఇప్పుడు ఎవ్వరూ వుండరని నాకు తెలుసు కాని అక్కడకు వెళ్ళి ఓసారి చూడ్డం మంచిదనిపించింది.

5

స్కూలు కటకటాల తలుపుముందు నిలబడి లోపలకు చూశాను. చీకటిలో ఏదీ కనిపించలేదు. తాళం తెరిచి లోపలకు వెళ్ళాను.

హాల్లోకి వెళ్ళి స్విచ్ నొక్కాను. లైటు వెలిగింది. హాలు విశాలంగా వుంది. హాలునిండా అన్నం మెతుకులు. ఒక ప్లాస్టిక్ కేరియర్ గోడవారగా పడివుంది.

తలుపుకు తాళంవేసి మిస్సమ్మ వెళ్ళిపోయాక పిల్లలు

తిండితిని మెతుకులు నేలమీద పోసివుండాలి! పద్మ తాళం తెచ్చినదాకా స్టూల్లో ఖైదీలయిన పిల్లలకు విముక్తి లేదు.

హాల్లోంచి చూస్తే రెండు గుమ్మాలు కనిపించాయి. కుడివైపునున్న గదిలోకి వెళ్ళాను. చాపలు, బొమ్మలు అక్కడ వున్నాయి. వెనకవైపు గదిలోకి వెళ్ళాను. స్విచ్ నొక్కాను. గోడవారగా ఒక పరుపుచుట్ట పొదుపుగా పెట్టబడి వుంది. సమీపంలో కూజా అగుపించింది. కిరసన్ స్టవ్, కొన్ని పాత్రలు వున్నాయి. కొన్ని గుడ్డలు పరుపుమీద వున్నాయి. కాటన్ పాంట్ టీ షర్ట్!

ఈ సామానంతా ఎవరిది? మిస్సమ్మలు టీ లేక కాఫీ చేసుకోడంకోసం స్టవ్ వుందా? అయితే ఆ పురుష దుస్తులు ఎందుకున్నాయి?

ఆలోచిస్తూ సిగరెట్ వెలిగించాను. పొగ పీలుస్తూ నలువైపులా చూశాను.

వెనుక తలుపు తెరిచి బయటకు నడిచాను. పెరట్లో నుయ్యి వుంది. లోపలకు వెళ్ళి తలుపు మూశాను. హాల్లోంచి బయటకు నడిచాను. కటకటాల తలుపు మూసి తాళంవేసి కాస్సేపు నిలబడ్డాను.

చుట్టూ చీకటిగా వుంది. వేగంగా రామ్మూర్తి ఇంటి వైపు నడిచాను. హాల్లో రామ్మూర్తి పరుపుమీద కూర్చుని వున్నాడు.

అతని ఎదురుగా వెళ్ళి నిలబడ్డాను. అతడివైపు చూశాను.

"మిష్టర్ రామ్మూర్తీ, నీ భార్య పనిచేసే స్కూల్లో ఎవరేనా బస చేస్తున్నారా?" అడిగాను.

"పెడిరాజు అక్కడ వుంటున్నాడు. స్కూలుకు రాబడి తక్కువ. ఆ ఇంటికి అద్దె నూరు రూపాయలు. అందులో యాభై రూపాయలు పెడిరాజు ఇస్తాడు" అన్నాడు రామ్మూర్తి.

"అతను ఏం చేస్తున్నాడు?"

"ఏదో కంపెనీలో పని చేస్తున్నాడు. అతడితో నాకు అంతగా పరిచయం లేదు."

"అతడు స్కూలు నడిచేటప్పుడు కూడా ఆ గదిలో వుంటాడా?

"అతను పగలు అక్కడ వుండడు సార్. పొద్దున్నే ఎనిమిదింటికి పోతాడు. రాత్రి పది తర్వాత వస్తాడు. స్కూలు తొమ్మిదినుంచి మూడు దాకా వుంటుంది."

"పెడిరాజు మీ ఇంటికి వస్తూవుంటాడా?"

"అతడు ఇక్కడకు రావడం నేనెన్నడూ చూడలేదు. నా భార్య అతడిని గురించి చెప్పింది. ఆమె చెప్పిందే నాకు తెలుసు."

"అతడిని గురించి ఆమె ఇంకా ఏం చెప్పింది?"

"అతడికి పెళ్ళయిందట. పెళ్ళాం పుట్టింట ఏదో వూళ్లో వుంది. తనకొచ్చే జీతం చాలదని భావించి అతడు భార్యతో ఇక్కడ కాపురం పెట్టలేదు. ప్రమోషన్ వచ్చాక భార్యను ఇక్కడకు తీసుకురావాలని అతడి ఉద్దేశం."

"అతడెటువంటివాడు?"

"చాలా మంచివాడని నా భార్య చెప్పింది."

"ఎనిమిదింటికే అతడు గది వదిలిపోతే మీ భార్య అతడితో ఎలా మాట్లాడగలిగేది?"

"ఒక్కోరోజున అతడు పద్దాకా గదిలో వుంటాడు.

ఆ సమయంలో అతడితో మాట్లాడొచ్చు."

"ఆ స్కూల్లో పనిచేసే కమల మీకు తెలుసా?"

"తెలుసు. ఆమె ఇక్కడకు వస్తూ వుంటుంది."

"ఆమె ఎక్కడుంటోంది?"

"విల్లివాకంలో వుంటోంది. రెడ్ హిల్సు రోడ్డు, నంబరు 10 ఎ."

వెనక్కు తిరిగాను. యిన్స్పెక్టర్ నాయర్ నా దగ్గరగా వచ్చాడు. ఇద్దరం పడగ్గదిలోకి వెళ్లాం.

"బ్రదర్, రామ్మూర్తిని అరస్టు చెయ్యమంటావా?" ప్రశ్నించాడతను.

"ఎందుకు?"

"ఆ పాంటూ, చారల షర్టూ అతడివే. వాటిని ఎక్కడో పారేసి మరో దుస్తులు ధరించి అతడు ఆఫీసు పనిమీద పోయి ఏమీ ఎరగనట్లు రాత్రి యింటికి తిరిగొచ్చాడు. భార్య శవాన్ని చూడగానే షాక్ రావడం ఒక నటన. ఏదో కారణం మూలంగా అతడే ఆమెను ఉరేసి హత్య చేసి వుంటాడు" అన్నాడు నాయర్.

"నాయర్ భాయ్, నాగరాజన్కి దొరికిన దుస్తులు తనవని రామ్మూర్తి వెంటనే ఒప్పుకున్నాడు. ఏదేనా దాచాలనే ఉద్దేశముంటే అవి తనవి కావని అతడు అనొచ్చుగా? మన అనుమానాన్ని ఎవరిమీదకూ తోయడానికి రామ్మూర్తి ప్రయత్నించడంలేదు. అతడు చాలా బాధపడుతున్నాడు!"

"అయితే ఏం చేద్దాం?" అడిగాడు నాయర్.

"నాయర్ భాయ్, ఒకటి నాకు స్పష్టంగా తెలుస్తోంది. శాంతను ఎవరో చంపారు. ఎవరు అది చేసినదీ త్వరలోనే మనకు తెలుస్తుంది."

సిగరెట్ పొగ పీల్చి వదుల్తూ క్షణకాలం నాయర్ వైపు చూశాను.

"నాయర్ భాయ్, నువ్విక్కడ ఇంకా ఎంతసేపు వుంటావు?"

"మరో గంటదాకా వుంటాను."

"నేనలా వెళ్ళివస్తాను" అని బయటకు నడిచాను.

డాడ్జి కారులో కూర్చుని తలుపు మూశాను. స్టార్టు చేసి కారుని వేగంగా విల్లివాకంవైపు పోనిచ్చాను.

6

చిన్న ఇంటిముందు కారాపి దిగాను. ముందు తలుపు తెరిచే వుంది. ఒక వృద్ధుడు నాకు ప్రత్యక్షమయ్యాడు.

"కమల వుందా?" అడిగాడు.

"అమ్మాయి, నీకోసం ఎవరో వచ్చారు," అని గట్టిగా పిల్చాడతను.

ఇరవైఎనిమిదేళ్ళ స్త్రీ గదిలోంచొచ్చి నావైపు చూసింది.

"కూర్చోండి, సార్" అందామె.

స్టూలుమీద కూర్చున్నాను. ఆమెవైపు చూశాను. ఆమెకింకా పెళ్ళికాలేదని తెలుస్తోంది.

"ఇవాళ లంచవర్‌లో స్కూలుకు తాళంవేసి మీరు ఎక్కడికెళ్ళారు?"

ఆమె ఆశ్చర్యంగా నావైపు చూసింది.

"నేను ఇవాళ స్కూలుకు వెళ్ళలేదు. ఇవాళ రానని నిన్ననే శాంతతో చెప్పాను."

"మీరు లేనప్పుడు శాంత ఒక్కత్తే స్కూలును నడుపుతుందా?"

"అవును, సార్. ఆమె రాకపోతే నేను నడు

ఫుతాను."

నా మెదడులో ఆలోచనలు సాగుతున్నాయి. కమల స్కూలుకు వెళ్ళలేదు. శాంత మాత్రం స్కూల్లో వుంది. స్కూలుకు తాళంవేసి లంచవర్‌లో ఆమె ఇంటికి వెళ్ళింది. ఆమె ఒంటరిగా వెళ్ళిందా? ఎవరేనా ఆమెతో వెళ్ళారా?

ఆమె నా వైపు సూటిగా చూసింది.

"ఇదంతా మీరెందుకు అడుగుతున్నారు?"

"మిస్ కమలా, మీ కొలీగ్ శాంత ఇవాళ ఆకస్మికంగా మరణించింది!"

కమల సంభ్రమించిపోయినట్లు వుండిపోయింది. ఆమె వైపే చూస్తున్నాను. కొంతసేపైనాక ఆమె తేరుకుంది.

"సార్, మీరు ఇక్కడనుంచి ఆమె యింటికి వెళ్ళారా?"

"వెళ్ళాను."

"నేను మీతో రావచ్చా?"

"వెల్‌కమ్" అన్నాను.

ఆమె లోపలకు వెళ్ళి దుస్తులు మార్చుకుని వచ్చింది. ఇద్దరం కారు దగ్గరకు వెళ్ళాం. ఆమెముందు సీటుమీద కూర్చుంది. తలుపులు మూసి కారును పోనిచ్చాను.

"పైడిరాజుతో మీకు బాగా పరిచయముందా?"

"స్కూలు వెనక గదిలో వుంటున్నాడుగా! మాతో మాట్లాడుతూనే వుంటాడు."

కారును మెల్లిగా పోనిస్తున్నాను.

"అతను ఎటువంటివాడు?"

"పూర్ మేన్, అతడికి పెళ్ళయి మూడేళ్ళు దాటింది. కాని భార్యతో కలిసి జీవించే అదృష్టంలేదు. భార్య దగ్గరకు అప్పుడప్పుడు వెళ్ళి రెండురోజులుండి వస్తూ

వుంటాడు."

"ఇవాళ శాంత స్కూలుకు వెళ్ళేసరికి అతడు తన గదిలో వుండివుంటాడా?"

ఆమె క్షణకాలం ఆలోచించింది.

"ఇవాళ సోమవారంగా, అతడు ఏ ఒంటిగంటకో ఆఫీసుకు వెళ్తాడు."

"సోమవారం అతడు తన గదిలో వంట చేసుకుంటాడా?"

"ఒక్కోసారి వంట చేసుకుంటాడు. అతడి విషయంలో ఏదీ ఖచ్చితంగా చెప్పలేం. అతడికి మూడ్స్ ఎక్కువ. ఒకోసారి నవ్వుతూ మాట్లాడతాడు. కొన్ని సమయాల్లో సీరియస్‌గా వుంటాడు."

"శాంతను గురించి మీరు ఏం చెప్పగలరు?"

"చాలా మంచిది. రామ్మూర్తిగారంటే ఆమెకు ప్రాణం. వాళ్ళ సంసారం హాయిగా సాగుతోంది."

కారును ఆపాను. కమల దిగి ఏడుస్తూ లోపలకు పరుగెత్తింది. కారు దిగి తలుపు మూశాను. కారు పక్కనే నిలబడి సిగరెట్ వెలిగించాను.

చల్లటి గాలి వీస్తోంది. బోస్ నగర్ పట్నానికి చివరనున్న యిక్కడ నివసించే వాళ్ళకు చక్కటి గాలి దొరుకుతోంది.

వెనక్కి తిరిగి స్కూలువైపు అడుగులు వేశాను. ఇంటి ముందు చీకట్లో నుంచుని లోపలకు చూశాను. వెనుకవైపున్న లైట్ వెల్గుతోంది.

పైడిరాజు వచ్చుండాలి!

కటకాల తలుపును పక్కకు తోశాను. ఆ చప్పుడు విని అతడు హాల్లోకొచ్చి లైట్ వేశాడు.

హాల్లోకి వెళ్ళాను. అతడివంక పరీక్షగా చూశాను. పెడిరాజు చారల లుంగీలో వున్నాడు. పైన బనియన్ లేదు.

పొడుగ్గా, బలంగా వున్నాడు.

"మీరెవరు? మీకేం కావాలి?" అన్నాడతను.

"ఇవాళ ప్రొద్దుట మీరు శాంతతో మాట్లాడారా?"

"ఆమె తొమ్మిదింటికి వచ్చింది. ఇవాళ నాకు పని వుండడంవలన ఆమెతో కాస్సేపు మాట్లాడి వెళ్ళి పోయాను."

"మిష్టర్ పెడిరాజు, మధ్యాహ్నం ఇంటికి వెళ్ళి ఆమె ఆత్మహత్య చేసుకోడానికి ప్రయత్నించింది. లక్కీగా అదే టైములో పద్మ ఆమె ఇంటికి వెళ్ళింది. తాడుకు వేళ్ళాడుతూన్న శాంతను ఇరుగుపొరుగువాళ్ళు కిందకు దింపి వెంటనే ఇ.ఎస్.ఐ. హాస్పిటల్లో చేర్చారు. ఆమె రెండు గంటల తర్వాత కోలుకుంది" అని అబద్ధమాడాను.

అతడు తృళ్ళిపడ్డాడు. అతడివైపే చూస్తున్నాను.

"గుడ్ గాడ్, ఆమె చాలా మంచిది. అలా ఎందుకు చేసిందో! క్షమించండి, హాస్పిటల్‌కి వెళ్ళి ఆమెను చూడాలి!"

"ఇంత రాత్రివేళ వీలుపడదు! రేపే వేళ్ళాలి!" అని బయటకు నడిచాను.

• • •

కటకటాల తలుపు మూసి అతడు తాళంవేశాడు. చేతిలో తోలుపెట్టె వుంది. అతడు గేటుదాటి వేగంగా అడుగులు వేస్తున్నాడు.

మొక్కల పక్క నుంచి గబగబా అతడివైపు

నడిచాను. తటాలున అతడి చెయ్యి పట్టుకున్నాను. అతడు వెనుదిరిగి నా వైపు చూశాడు.

"మీరా!" అన్నాడు ఆశ్చర్యంగా.

"మిస్టర్ పైడిరాజు, రాత్రి హఠాత్తుగా ఎక్కడకు ప్రయాణం?" ప్రశ్నించాను.

అతడు వెంటనే జవాబివ్వలేదు. ఏం చెప్పాలా అని సంశయిస్తున్నాడు.

"మిస్టర్ పైడిరాజు, నాతో రా!"

"నేను అర్జంటుగా వెళ్ళాలి, సార్."

అతడిని బలంగా వెనక్కు లాగాను. అతడు పారిపోవడానికి ప్రయత్నించాడు. కాని అతడి ప్రయత్నం ఫలించలేదు. అతడిని కాంత ఇంటివైపు లాక్కుపోయాను.

పైడిరాజును హాల్లోకి లాక్కెళ్ళాను. రామ్మూర్తి, ఇన్స్పెక్టర్ నాయర్, కమల నా వైపు ఆశ్చర్యంగా చూస్తున్నారు.

పైడిరాజు నేలమీద కూలిపోయాడు. పెట్టె పక్కనే పడింది. అతడివైపు సూటిగా చూసి ఇన్స్పెక్టర్ నాయర్ వైపు తిరిగాను.

"నాయర్ భాయ్, హాస్పిటల్ నుంచి కాంతను తీసుకొచ్చారా?" అని ఇన్స్పెక్టర్‌కి సౌజ్ఞ చేశాను.

నాయర్ తలూపించాడు.

"ఆమెను ఇక్కడకు రమ్మనండి!" గర్జించాను.

పైడిరాజు మొహాన్ని చేతుల్తో కప్పేసుకున్నాడు.

"ప్లీజ్, ఆమెను నేను చూడలేను! ఘోరమైన పాపం చేశాను" అరాచడతను.

"ఏం చేశావు?"

"ఆమెతో యింటికొచ్చాను. ఆమెతో కలిసి భోజనం

చేశాను. ఆమె స్కూలుకు పోతానంది. కాని నాలో కామ పిశాచం తలెత్తింది. అమాంతంగా ఆమెను బలాత్కరించాను. అరవకుండా ఆమె నోట్లో జేబురుమాలు కుక్కేశాను. అటుపైన భయం నన్ను ఆవహించింది. స్కిప్పింగ్ తాడు పైనకట్టి ఉరితీశాను. ఆమె భర్త పాంటూ, షర్టూ వేసుకుని బయటకు వెళ్ళిపోయాను. గొడుగు కిందున్న నా మొహం ఎవరికీ కనబడదు. నా దుస్తులు గుర్తుంటాయి. అవి ఆమె భర్తవి. ఆ దుస్తులను ఒకచోట వదిలేసి నా దుస్తులు వేసుకొని వెళ్ళిపోయాను. నా మనస్సుకు శాంతిలేదు. పట్నంలో తిరిగి తిరిగి నా గదికొచ్చాను. అంత జరిగాక ఆమె ఇంకా బతికి ఉంటుందని నేననుకోలేదు" అన్నాడు పైడిరాజు.

అమాంతంగా అతడిమీదకు దూకాడు రామ్మూర్తి. అడ్డుపడి అతడిని ఆపాను.

"నన్ను వదలండి! ఈ దుష్టుడిని నా చేతుల్తో చంపి నా కసి తీర్చుకుంటాను" అన్నాడు రామ్మూర్తి.

రామ్మూర్తిని ఒక కానిస్టేబుల్ దూరంగా లాక్కుపోయాడు. ఇన్స్పెక్టర్ నాయర్ పైడిరాజు చేతులకు బేడీలు వేశాడు.

కమల నా వైపు ఏడుస్తూ చూసింది.

"పరశురామ్‌గారూ, ఒక రోజు శాంత స్కూలుకు రాలేదు. ఆ రోజున పైడిరాజు నన్ను తన గదిలోకి తీసుకెళ్ళి ఏదో చెయ్యబోయాడు. అతడిని తిట్టి పిల్లల మధ్యకు వచ్చాను. అటుపైన అతడు నా జోలికి రాలేదు. అది నేను ఎవ్వరికీ చెప్పలేదు. ఈ విషయం నేను శాంతతో చెప్పివుంటే ఆమె ఇలా బలైపోయేది కాదేమో!" అంది కమల.

పెడిరాజు ఆమె వైపు ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

"పెడిరాజు, అబద్ధమాడి నీచేత నిజం చెప్పించాను. ఆ అమాయకురాలు శాంత అమానుషంగా మరణించింది" అన్నాను.

"బ్రదర్, హంతకుడిని యింత తొందరగా పట్టుకుని నాకు అప్పగించినందుకు నా థాంక్స్!" అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్.

ఇన్స్పెక్టర్ నాయర్‌కు గుడ్‌నైట్ చెప్పి, కమలతో సహా నా కారువైపు నడిచాను.

—:ఐ పో యిం ది:—